ΠΑΝΤΟΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γιώτα Ιωαννίδου

Στα «μπάρμπεκιου» ο ανθρωπισμός σιγοψήνεται. Δε είναι μόνο οι ρατσιστές, από κοντά και οι... ρεαλιστές, που θεωρούν πως εάν κάνουμε κόλαση τη ζωή των προσφύγων θα παύσουν να έρχονται. Και πως δεν έχει χώρο (και πλούτο) για όλους. Ποιοι θα είναι οι επόμενοι απόκληροι;

Η ειδησεογραφία γέμισε με πράξεις βαρβαρότητας, σαν πολεμικά ανακοινωθέντα. Η μετεγκατάσταση προσφύγων από τα νησιά μπλοκάρεται ανεμπόδιστα από μικρές ομάδες, καθοδηγούμενες ενίοτε από ρασοφόρους και δημαρχαίους, στη Σκύδρα, στην Κω, στα Γιαννιτσά, στις Σέρρες, στην Καρίτσα... Σε πολλά σχολεία στην Κόρινθο δεν γράφουν τα προσφυγόπουλα, ενώ στην Αττική η Περιφέρεια δεν ναυλώνει λεωφορεία για να τα μεταφέρουν. Την ίδια στιγμή, στο κολαστήριο της Μόριας 4.000 παιδιά σχολικής ηλικίας στοιβάζονται σαν ανεπιθύμητα δέματα σε αποθήκες ψυχών.

> Αλήθεια ο εργοδότης που κόβει το μισθό των ντόπιων και τους κλέβει τα ένσημα ή παίρνει τα παιδιά τους «σκλάβους», το κάνει για να ενισχύσει τους πρόσφυγες;

«Απελάστε τους λαθροεισβολείς, κλείστε τα σύνορα. Μην αφήσετε να μας διαβρώσουν», φωνάζουν εν χορώ άτομα με μαύρα μυαλά, οργανώνοντας «μπάρμπεκιου», υπό την μπαγκέτα της εξουσίας. Από κοντά εμβριθείς δημοσιογράφοι υποδεικνύουν ότι αυτός είναι ο τρόπος για να μην έρχονται κι άλλοι. Αν δεν βρίσκουν τόπο για να απαγκιάσουν εδώ και γίνεται η ζωή τους κόλαση συγκρίσιμη με τον τόπο που άφησαν, θα μένουν και θα πεθαίνουν εκεί. Λες και υπάρχει περίπτωση να προτιμήσει κανείς τον πόλεμο, τη δυσοσμία των καμένων χωρών, των πτωμάτων και των κατεστραμμένων σπιτιών, αν του πεις πως δεν υπάρχει αλλού

ελπίδα.

Ακολουθούν οι φωνές όσων διατείνονται ότι **δεν είναι ρατσιστές αλλά … ρεαλιστές.** Αυτοί προβάλλουν το φόβο για τις αρρώστιες ή ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχουν χρήματα και δομές. Πολύ περισσότερο, προσθέτουν ότι έτσι στερούνται χρήματα από τα επιδόματα για τους ντόπιους ανέργους.

Αλήθεια ο εργοδότης που κόβει το μισθό των ντόπιων και τους κλέβει τα ένσημα ή παίρνει τα παιδιά τους «σκλάβους», το κάνει για να ενισχύσει τους πρόσφυγες; Η επιβολή από το κράτος μειωμένων συντάξεων ή κοινωνικών επιδομάτων γίνεται για τους μετανάστες και όχι για πληρωμές χρέους ή επιδοτήσεις σε τράπεζες και «επενδυτές»; Ποιοι ταΐζουν εργολάβους και ΜΚΟ από τα κονδύλια της ΕΕ οικοδομώντας άθλιες Μόριες; Ποιοι στερούν την περίθαλψη και τη μόρφωση από όλους τους φτωχούς και κατατρεγμένους; Και πόσο μακριά είναι αυτές οι ιδέες, από την αντίληψη ότι η αναπηρία συνεπάγεται υπέρμετρο κόστος κοινωνικών παροχών, σύμφωνα με την οποία **οι ναζιστές οδήγησαν 275.000 ανθρώπους σε βασανιστικό θάνατο;**

Στην επιφάνεια της εποχής μας επιπλέουν τα πτώματα της ανθρωπιάς και της αλληλεγγύης. Αυτές δολοφονούνται όταν μια ολόκληρη πόλη θεωρεί ότι δεν οφείλει να απαλύνει τις πληγές σαράντα ασυνόδευτων προσφυγόπουλων. Κι αυτό δεν αφορά μόνο τους πρόσφυγες. Νοσεί μια κοινωνία ολόκληρη όταν θεσμοθετεί το «ο θάνατός σου η ζωή μου» ως βασικό κανόνα της και μεταλαβαίνει τα παιδιά της βαρβαρότητα.

> Είναι αφελής όποιος νομίζει ότι η λογική του αποκλεισμού σταματά στους ξένους

Ποιος πιστεύει στα αλήθεια ότι αν αντί να τα βάλει με τους ισχυρούς, ξορκίσει τους «ξένους» τα πράγματα θα καλυτερεύσουν στη ζωή του; «Θα έχουμε τουλάχιστον ασφάλεια», απαντούν ουρλιάζοντας τα ΜΜΕ. Από τη μια, επιδιώκουν να κυριαρχήσει ο ατομισμός, η αλληλοσφαγή, το συμφέρον μιας στενής ομάδας «των δικών μας» έναντι όλων των άλλων, ως ο μόνος τρόπος επιβίωσης. Από την άλλη, αυτή η στάση μισανθρωπισμού νομιμοποιεί ο όποιος «Άλλος» να ταξινομηθεί ως απειλή εναντίον της ασφάλειας. Αν μη τι άλλο, πρέπει να εγκλειστεί σε στρατόπεδα εκτός κοινωνίας, να γίνει «αόρατος».

Είναι αφελής όποιος νομίζει ότι αυτή η αντίληψη σταματά στους ξένους. **Και ότι δεν τον συμπεριλαμβάνει.** Η αναζήτηση της καπιταλιστικής κερδοφορίας **παράγει συνέχεια**

κατηγορίες **υπεράριθμων και επικίνδυνων. Άνεργοι, εργαζόμενοι με ημερομηνία λήξης, «ακριβά» νοσούντες, ηλικιωμένοι** που με τις συντάξεις τους γονατίζουν τους μισθούς των νέων, παλιοί μη προσοντούχοι ή μόνιμοι στην εργασία, που δεν αδειάζουν τις θέσεις. **Μια ατελείωτη αλυσίδα που συνεχώς παράγει τον επόμενο κρίκο της.**

Μια αξιολόγηση ατομικών συμφερόντων, που πάντα κοιτά εχθρικά τους πιο αδύνατους, που τους ενοχοποιεί και τους αποπέμπει στη λογική να υπάρξει χώρος στους εναπομείναντες. Έτσι συνεχώς νέα τείχη υψώνονται μέσα στην κοινωνία. Τείχη αποκλεισμού, που δεν επιτρέπουν στους «περιττούς» να βγουν. Αλλά και νέα **«συμπαγή ιδιωτικά κουκούλια»** των δήθεν «κανονικών, των προβλέψιμων, των άριστων», των περιούσιων εθνών και πολιτισμών. Αυτών που θεωρούν ότι έτσι θα σωθούν, αλλά αγνοούν ότι **αιωρούνται στο κοινωνικό κενό που δημιουργούν και απειλεί να καταπιεί και τους ίδιους.**

Όσο η παραπάνω αντίληψη μένει αναπάντητη, ο κοινωνικός εκβαρβαρισμός θα επελαύνει στις ζωές όλων. Όσο τα δικά σου παιδιά ευυπόληπτε πολίτη αναπνέουν δηλητηριασμένες αναθυμιάσεις μισανθρωπισμού, θα φτύνουν γυαλιά στον κόρφο της κοινωνίας. Είναι επιτακτικό να ξαναστήσουμε την έννοια του ανθρωπισμού και του ελεύθερου ανθρώπου. Να αφουγκραστούμε προσεκτικά το μήνυμα των κοριτσιών που τάραξαν τα νερά των παρελάσεων: **«Εμείς ήρθαμε από άλλες πατρίδες. Τις πατρίδες των περιττών, των απρόβλεπτων, των ζωντανών. Εις οιωνός άριστος αμύνεσθαι περί ελευθερίας».**

Πηγή: ***ΠΡΙΝ***